

Sygn. akt I ACa 428/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga
Sędziowie:	SA Jan Futro SA Piotr Górecki (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. S., A. S. i J. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...)**

w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt XII C 288/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.

P. Górecki M. Mazurkiewicz-Talaga J. Futro

UZASADNIENIE

Powodowie I. i A. S. ostatecznie wnieśli o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa (...)w P. kwoty 60.000 zł (w tym 22.500 zł tytułem nakładów na rewitalizację i 37.500 zł tytułem utraty wartości nieruchomości w wyniku utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania).

Powódka J. P., po ostatecznym sprecyzowaniu, domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 20.000 zł (w tym 7.500 zł tytułem nakładów na rewitalizację i 12.500 zł tytułem utraty wartości nieruchomości w wyniku utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania).

Nadto powodowie wnieśli o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r.

1. zasądził od pozwanego na rzecz powodów I. S. i A. S. solidarnie kwotę 54.874,32 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt cztery złote trzydzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 21.023,82zł od dnia 22.11.2011r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 33.850,50zł od dnia 14.08.2012r. do dnia zapłaty.

2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. P. kwotę 18.291,44 zł (osiemnaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 7.007,94zł od dnia 22.11.2011r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 11.283,50zł od dnia 14.08.2012r. do dnia zapłaty.

3. w pozostałym zakresie powództwo oddalił

4. koszty postępowania poniesione przez strony rozdzielił stosunkowo obciążając nimi powodów w 9% i pozwanego w 91% i z tego tytułu zasądził od pozwanego:

a) na rzecz powodów I. S. i A. S. solidarnie kwotę 8.368,10zł,

b) na rzecz powódki J. P. kwotę 2.789,37zł.

5. tytułem brakującej części wydatków związanych z udziałem biegłych w sprawie, nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu:

a) od pozwanego 1.762,21zł

b) od powodów I. S. i A. S. solidarnie kwotę 130,64zł,

c) od powódki J. P. kwotę 43,53zł.

6. tytułem opłaty od żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość nakazał ściągnąć od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 1.000 zł (sygn.akt XII C 288/10).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

J. P. oraz I. i A. S. są współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. - małżonkowie (...) w 3/4 częściach i na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej, a J. P. w 1/4 części. Nieruchomość powodów jest zlokalizowana na terenie osiedla (...) - G., które jest położone na południu prawobrzeżnego P.. Jest to osiedle o niskiej zabudowie mieszkaniowej i usługowej, w części wykorzystywane rolniczo, graniczące z lotniskiem (...) P. - K.. Nieruchomość powodów składa się z pięciu działek oznaczonych numerami (...). Działka oznaczona nr (...) stanowi nieruchomość gruntową zabudowaną siedliskiem rolnym - w tym budynkiem mieszkalnym o powierzchni użytkowej 60,96m², budynkiem chlewu, budynkiem gospodarczym, budynkiem garażowym i stodołą. Budynek został wybudowany na

początku XX wieku w typowym standardzie materiałów i robót wykończeniowych. Jego stan techniczny jest dobry, a widoczne usterki są pochodne od wieku i zużycia naturalnego. Niezabudowana część gruntu (pozostałe działki) pełni funkcję rolną i pokryta jest zasiewami przydomowymi.

Przedmiotowa nieruchomość jest położona na terenie, dla którego nie ma aktualnego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta P. nieruchomość, przed wprowadzeniem strefy, znajdowała się na terenie obowiązującej zasady - utrzymania istniejących kompleksów zieleni, w tym fragmentów terenów rolnych z rozproszoną zabudową osadnictwa rolniczego (istniejąca zabudowa siedliskowa), czyli poza wyznaczonymi strefami zurbanizowanymi, w związku z czym winna zachować rolniczy charakter użytkowania, bez prawa zabudowy jednorodzinnej.

Lotnisko w K. istnieje od II W. Światowej. Użytkowane jest jako miejsce startów i lądowań samolotów (...) od lat 60-tych. Do końca 2003 r. stacjonowały tam samoloty (...), od 2004 r. stacjonują i latają samoloty I.. Od listopada 2006 r. stacjonują na tym lotnisku, startują i lądują samoloty (...).

Wojewoda (...) wydał 17 grudnia 2003 r. rozporządzenie nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...)P. – K. w P.. Rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 135 ust. 1 i 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. nr 62 poz. 627 ze zmianami). Rozporządzenie Wojewody weszło w życie 1 stycznia 2004 r. (ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) z 17 grudnia 2003 r. nr 200). Nieruchomość powodów znalazła się wówczas w strefie A (działki (...)) i B (działki (...)) obszaru ograniczonego użytkowania. W granicach strefy A obowiązywał zakaz budowy szpitali, domów opieki i zabudowy związanej ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, takich jak internaty, domy dziecka itp., zakaz tworzenia obszarów A ochrony uzdrowiskowej. W strefie tej nie było żadnych ograniczeń dla zabudowy mieszkaniowej. W granicach strefy B obowiązywał zakaz tworzenia nowych terenów zabudowy mieszkaniowej w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, zakaz budowy szpitali, domów opieki i zabudowy związanej ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, takich jak internaty, domy dziecka itp., zakaz tworzenia obszarów A ochrony uzdrowiskowej. Dopuszczone było tworzenie nowych terenów zabudowy mieszkaniowej wyłącznie jako uzupełnienie ciągów zabudowy i tylko na podstawie opracowywanych planów zagospodarowania przestrzennego.

Dnia 31 grudnia 2007 r. Wojewoda (...) wydał rozporządzenie nr(...) zmieniające rozporządzenie o wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania. Zmiany dotyczyły granic tego obszaru, podziału na strefy, dopuszczalnych poziomów hałasu w strefach oraz sposobu korzystania z poszczególnych terenów i wymagań technicznych dotyczących budynków. Rozporządzenie utworzyło obszar ograniczonego użytkowania podzielony na trzy strefy oznaczone cyframi I, II, III, w zależności od odległości od lotniska K. i w zależności od poziomu hałasu. Nieruchomość powodów znalazła się w strefie I. Strefę I wyznaczają: linia biegnąca wzdłuż granicy terenu lotniska, stanowiąca wewnętrzną granicę strefy I oraz obwiednia złożona z linii, na której dopuszczalny, długookresowy średni poziom dźwięku A od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych jest równy 60 dB i linia, na której dopuszczalny, długookresowy średni poziom dźwięku A od operacji naziemnych i pozostałych źródeł hałasu związanych z funkcjonowaniem lotniska równy jest 55 dB. W granicach tej strefy obowiązuje zakaz przeznaczenia terenu pod budowę budynków mieszkalnych, szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, takich jak szkoły, przedszkola, internaty, domy dziecka itp., zakaz tworzenia obszarów A uzdrowiska. Ustawodawca sformułował też wymagania techniczne dotyczące budynków wskazując na konieczność zmiany funkcji istniejących budynków na niepodlegające ochronie akustycznej lub zapewnienie właściwego klimatu akustycznego w pomieszczeniach wymagających ochrony akustycznej przez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

Rozporządzenie zmieniające z dnia 31 grudnia 2007 r. weszło w życie 22 lutego 2008 r.

Decyzją z 11 kwietnia 2008r. Prezydent Miasta P. odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie domu mieszkalnego jednorodzinnego wolnostojącego przewidzianej do realizacji na części działki nr (...) położonej w P. przy ul. (...) z uwagi na sprzeczność z przepisami Rozporządzenia nr (...)Wojewody (...) z 31 grudnia 2007r. Powodowie nie posiadają decyzji o podziale geodezyjnym tej nieruchomości.

Wartość nieruchomości powodów stanowiąca działkę nr (...) uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości wprowadzonych dla nieruchomości rozporządzeniem Wojewody (...) z 17 grudnia 2003 r. zmienionym rozporządzeniem Wojewody (...) z 31 grudnia 2007 r. Zmniejszenie wartości rynkowej prawa własności nieruchomości powodów w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...) P. – K. wynosi 45.134 zł. Dopiero zmiana rozporządzenia obowiązująca od dnia 22 lutego 2008r. sytuująca nieruchomość powodów w tzw. strefie I wprowadziła ograniczenia dla zabudowy mieszkaniowej i realne ograniczenia dla powodów skutkujące spadkiem wartości nieruchomości. Lokalizacja zabudowanej działki nr (...) w poprzednio obowiązującej strefie A nie wiązała się z uciążliwościami dla powodów. Jeśli chodzi o pozostałą część nieruchomości przeznaczoną i użytkowaną w celach rolnych to w związku z wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania nie utraciła ona na wartości.

Dopuszczalne wartości dźwięków A przenikających do pomieszczeń przeznaczonych do przebywania ludzi w budynkach mieszkalnych określa polska norma (...) (...). Zgodnie z ww. normą dopuszczalny równoważony poziom dźwięku A w pomieszczeniach mieszkalnych wynosi w dzień 40dB i w nocy 30dB. Dopuszczalny poziom hałasu wyrażony długotrwałym, średnim poziomem dźwięku A spowodowanego przez starty, lądowania i przeloty statków powietrznych dla budownictwa jednorodzinnego wynosi w dzień 60dB i w nocy 55dB. Granica normy fizjologicznej hałasu tj. granica poziomu hałasu odczuwalna dla uczestników rynku nieruchomości wynosi 35dB. Natomiast polska norma PN-B-02151-3:1999 normuje wymaganą izolacyjność akustyczną przegród budowlanych.

Dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynku powodów należy wymienić okna i drzwi na odpowiednie o podwyższonej izolacyjności akustycznej. Konieczne jest też zwiększenie izolacyjności akustycznej ściany pełnej budynku, w części będącej ścianą zewnętrzną pokoiów.

Koszt wymiany okien i drzwi w budynku powodów oraz nakładów na poprawę izolacyjności akustycznej przegród zewnętrznych wynosi 25.955,34 zł netto.

Apelację wniósł pozwany zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części tj. w zakresie pkt. 1 , 2, 4 i 5 a.

Skarżący zarzucił :

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadą swobodnej oceny dowodów ocenę dowodu z opinii biegłego R. D. i A. K.,
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia zawierającego sprzeczne ustalenia faktyczne,
- naruszenie prawa materialnego tj. niewłaściwą wykładnię i zastosowanie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska,
- niewłaściwe zastosowanie art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska polegające na nieuwzględnieniu wpływu 2 letniego terminu od dnia wejścia w życie i uwzględnieniu roszczeń, które wygasły,
- niewłaściwe zastosowanie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska.

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Apelację uznać należało za bezzasadną.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, akceptując też wywiezione z nich wnioski prawne. Zarzuty apelacyjne okazały się chybione i jako takie nie mogły odnieść zamierzonego skutku prawnego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który skarżący wiązał z wadliwą – jego zdaniem – oceną dowodu z opinii biegłych. Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłego, jak każdy inny dowód, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Dowód z opinii biegłego jest prawidłowo przeprowadzony wówczas, gdy opinia zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Opinie sporządzone przez biegłych R. D. i A. K. stanowią wartościowy materiał dowodowy. Wypada jedynie dodać, że do biegłego należy wybór metody badawczej. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu I instancji co do rzetelności, właściwego umotywowanie przedstawionych wniosków i pełnej przydatności opinii biegłych w rozpoznawanej sprawie. Zarzuty skarżącego mają charakter jedynie ogólny, nie poparte są argumentacją uzasadniającą ich sformułowanie i poczynione bez odniesienia się do szczegółowych kwestii zawartych w tych opiniach. Zdają się też nie uwzględniać ustnych wyjaśnień dokonanych przez biegłych na rozprawie.

Reasumując uznać należało, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zgromadzone dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie ustalając prawidłowo stan faktyczny stanowiący podstawę do rozważenia zastosowania norm prawa materialnego. Zauważyć w tym miejscu należy, że skuteczne postawienie zarzutu wadliwej oceny zgromadzonych dowodów lub błędów w ustaleniach faktycznych wymaga wykazania, że sąd czyniąc ustalenia faktyczne będące następstwem przeprowadzenia oceny zgromadzonych dowodów, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej aniżeli przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż przyjął sąd (por. orz. SN z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, nie publ.; orz. SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – Wokanda 2000/7/10). Sąd musi uwzględnić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszystkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny i wiarygodności tych dowodów. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji tym zasadom nie uchybia, dlatego też korzysta z ochrony przewidzianej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Bezzasadny okazał się również kolejny zarzut naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie II PK 202/10, Lex nr 817516). W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i rozważania pozwalające odtworzyć tok rozumowania Sądu Okręgowego.

Nietrafny był również zarzut niewłaściwej wykładni i zastosowania art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska poprzez „przyjęcie, że ograniczeniem o którym mowa w tym przepisie, jest sam fakt ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania aktem prawa miejscowego, a nie ograniczenia wynikające z jego treści”. Zgodnie z art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (dalej u.p.o.ś.), w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, a szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Wstępnie wypada podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego

uksztaltował się pogląd, zgodnie z którym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia, lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałasu. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. Prawdłowo Sąd Okręgowy zatem stwierdził, że powodowie zdołali wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego w oparciu o art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. Wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania skutkowało zaistnieniem przewidzianych w treści rozporządzenia ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości oraz poważnym zawężeniem granic prawa własności powodów do przedmiotowej nieruchomości, co miało bezpośrednie przełożenie na spadek jej wartości rynkowej. Wskutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania właściciel nieruchomości położonej w tym obszarze nie będzie mógł żądać zaniechania immisji hałasu przekraczającego standard ochrony środowiska, czego mógłby się domagać, gdyby nie wprowadzono obszaru ograniczonego użytkowania. W ten sposób prawa właścicieli nieruchomości zostały niewątpliwie zawężone. Okoliczność ta, jak wykazała opinia biegłego z zakresu szacowania wartości nieruchomości, przekłada się bezpośrednio na wartość nieruchomości. Jak wynika z wniosków przedstawionych przez biegłego z zakresu szacowania nieruchomości potencjalni nabywcy nieruchomości wiązą położenie nieruchomości w obszarze ograniczonego użytkowania przede wszystkim z hałasem. Dla nich strefa wiąże się nie tylko z ograniczeniami w zabudowie oraz innymi uciążliwościami wprowadzonymi rozporządzeniem Wojewody, ale przede wszystkim z koniecznością znoszenia zwiększonej emisji hałasu, co w znaczący sposób obniża komfort życia. Wskazane okoliczności wpływają na to, że nieruchomości położone w bezpośrednim sąsiedztwie lotniska, w więc - tak jak działka powodów - w I strefie obszaru, na rynku nieruchomości, ze względu na mniejsze zainteresowanie, mają niższe ceny niż porównywalne nieruchomości położone w innych obszarach, w oddaleniu od lotniska. W związku z tym jest oczywiste, że zmniejszenie wartości nieruchomości powodów wyliczone przez biegłego jest związane z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, a także bezpośrednio z działalnością lotniska w K., które emituje ponadprzeciętny hałas.

Nietrafny okazał się także zarzut naruszenia art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska. Prawdłowo bowiem przyjął Sąd Okręgowy, że dwuletni termin do zgłoszenia roszczeń o którym mowa w art. 129 ust. 4 liczyć należy w niniejszej sprawie od dnia 22 lutego 2008 roku, tj. od daty wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 31 grudnia 2007 roku zmieniającego rozporządzenie z dnia 17 grudnia 2003 roku o wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania. Powodowie bowiem nie wywodzili swoje roszczenia ze zdarzeń, które zaistniały przed dniem 22 lutego 2008 roku, tj. przed wejściem w życie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie z dnia 17 grudnia 2003 roku. Realne ograniczenia dla powodów wiązały się z ze zmianą Rozporządzenia i zlokalizowaniem nieruchomości w strefie I. Zmiana rozporządzenia która weszła w życie 22 lutego 2008 roku usankcjonowała w istocie nowy obszar ograniczonego użytkowania. Dopiero zmiana rozporządzenia dotycząca nieruchomości powodów wprowadzająca najostrejsze ograniczenia w użytkowaniu nieruchomości w związku z poziomem hałasu, spowodowała, iż od wejścia w życie tej zmiany należy liczyć początek biegu terminu o którym mowa w art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska. Powodowie nie wiążą swego roszczenia z wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania z dniem 1 stycznia 2004 roku, lecz ze zmianą rozporządzenia, która dotyczyła nieruchomości i weszła w życie z dniem 22 lutego 2008 roku. Niewątpliwie dotrzyмали terminu zgłoszenia roszczenia w terminie 2-letnim od tej daty, o którym mowa w art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. wnosząc pozew w dniu 11 lutego 2010 r. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że roszczenie powodów wygasło.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Sad I instancji zasądził odsetki ustawowe określając ich początek na dzień doręczenia stronie pozwanej opinii biegłych. W opiniach tym bowiem ostatecznie ustalono kwotę należną powodom z tytułu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego, jak również spadku wartości nieruchomości. W ocenie Sądu Apelacyjnego należy mówić o opóźnieniu w zapłacie przez pozwanego dopiero od dnia dokonania przez

biegłego oszacowania utraty wartości nieruchomości, będącej następstwem wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Skoro biegły dokonał wyceny tego uszczerbku w majątku powodów i w dniu 22 listopada 2011 r. i 14 sierpnia 2012 r. doręczono pozwanemu opinii biegłych, to pozwany, mimo wytoczenia powództwa lutym 2010 roku, dopiero to od tej daty pozwany winien uiścić powodom odsetki. W opiniach tych ostatecznie zostały określone kwoty należne powodom z tytułu zapewnienia klimatu akustycznego oraz z spadku wartości nieruchomości. Wbrew twierdzeniom apelującego nie jest tak, że usprawiedliwione jest trwanie przez pozwanego – do ostatecznego ustalenia wysokości zobowiązania – w usprawiedliwionym przeświadczeniu, że nie jest on zobowiązany do świadczenia. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 r. (sygn. akt II CSK 434/09, Lex nr 602683) jeżeli sprawca szkody uważa, że dochodzone odszkodowanie jest wygórowane, to może zapłacić świadczenie w wysokości ustalonej przez siebie. W takim wypadku spełnia świadczenie z zastrzeżeniem zwrotu. Jeżeli bowiem okaże się, że odszkodowanie w ogóle nie przysługuje poszkodowanemu albo przysługuje w mniejszej wysokości, wówczas, po orzeczeniu sądu, sprawca szkody może żądać zwrotu całego świadczenia albo nadpłaty. Jeżeli natomiast okaże się, że zapłacone świadczenie jest w niższej wysokości od orzeczonego przez sąd, to osoba odpowiedzialna za szkodę ma obowiązek pokryć niedopłatę oraz uiścić odsetki od tej niedopłaty (jeżeli poszkodowany będzie ich żądał). Wobec powyższego zarzuty pozwanego dotyczące daty zasądzenia odsetek jako bezzasadne nie mogły odnieść zamierzonego skutku prawnego. Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania byłoby nieuzasadnionym premiowaniem strony pozwanej.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O należnych stronie powodowej kosztach wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., przy uwzględnieniu stawki podstawowej, o jakiej mowa w przepisach § 2 ust. 1 i 2 oraz § 13 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat advokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) - pkt. 2 wyroku.

J. Futro M. Mazurkiewicz – Talaga P. Górecki